



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **D. M. L.**, narozena dne X,
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2020, č. j. MV-49187-4/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2020, č. j. MV-49187-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 1. 2020, č. j. OAM-13232-27/PP-2019. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobkyně uvádí, že považuje napadené rozhodnutí za zcela nezákonné, jelikož žalovaná rozhodovala toliko na základě domněnek a spekulací, nikoli na základě zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Uvedla, že bylo jasné prokázáno, že žalobkyně má skutečně partnerský vztah s občanem ČR, se kterým žije ve společné domácnosti, a vztah trvá již více jak 1 rok. Přesto je o žádosti rozhodnuto s odkazem na pochybnosti správního orgánu negativně, což naprosto neodpovídá principům materiálního právního státu, ani základním zásadám správního řízení. Žalobkyně žádala o udělení přechodného pobytu jako družka občana EU, kdy uvedla, že s ním má vztah již od první poloviny roku 2018, nejprve byli kamarádi a následně se z nich stali partneři. Dle sdělení přítele žalobkyně začali společně sexuálně žít na přelomu roku 2018/19, tedy před více jak jedním rokem, přičemž v této době již jejich vztah nebyl toliko přátelský. Jde-li tedy o správními orgány odkazovanou podmínku délky pobytu v souvislosti s trvalostí vztahu, vztah žalobkyně a jejího přítele zcela splňuje délku 1 roku, jež je v aplikační praxi obecně přijímána v obdobných situacích ze strany správních orgánů. Současně oba partneři do protokolu uvedli, že si spolu rozumí, mají se rádi a plánují společnou budoucnost, jakož i svatbu. Naopak nebylo zjištěno nic, co by prokazovalo, že vztah žalobkyně a jejího přítele není vážný, a nejde tedy o vztah obdobný tomu manželskému. Přitom jim nelze vyčítat, pokud svatbu neplánují nijak intenzivně, když toto není podmínkou vyplývající ze zákona. Jde-li o společné soužití a vedení domácnosti, o tomto nelze mít žádných pochybností, neboť nebylo v řízení zjištěno nic, co by tuto skutečnost zpochybňovalo, a současně bylo sdílení společné domácnosti prokázáno i pobytovou kontrolou. Existence vztahu přitom byla podložena dalšími důkazy, a to zejména fotografiemi ze společného života partnerů. Ačkoli jde v daném případě o řízení o žádosti žalobkyně, ani zde nelze akceptovat postup, aby správní orgán rozhodoval v pochybnostech v neprospěch, jak to v daném případě činí. Žalobkyně prokázala existenci partnerského vztahu, jeho délku a dostatečnou intenzitu a není tedy možné, aby správní orgán tuto skutečnost ignoroval a rozhodl negativně z důvodu svých pochybností či spekulací.
3. Žalobkyně rovněž namítá, že správní orgán I. stupně naprosto pominul posoudit, i v rozsahu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod, možné dopady do rodinného a soukromého života žalobkyně, ale i jejího přítele, přestože tak ze zákona učinit měl, přičemž žalovaná tento postup svým rozhodnutím posvětila.
4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že sice bylo prokázáno, že žalobkyně a její přítel byli při pobytové kontrole zastiženi, ale tato skutečnost nepotvrzuje, že by byla splněna podmínka trvalého vztahu. K tomuto závěru dospěla žalovaná na základě provedených výsledků s žalobkyní a s jejím přítelem. Z provedených výsledků jednoznačně vyplynulo, že obecné a dobře naučitelné otázky zodpověděli oba shodně, ovšem v odpovědích na konkrétní otázky byly zásadní rozpory jasné patrné, včetně rozdílných odpovědí na otázky kdy a kde proběhlo první setkání, kde se následně vídali, kdy začali mít vážný vztah, od kdy žijí ve společné domácnosti. Na otázky ohledně rodinných příslušníků taktéž odpovídali rozdílně, přítel žalobkyně ani nevěděl, že žalobkyně má bratra. Zásadní rozpor shledává žalovaná v tom, že žalobkyně a její přítel rozdílně uvedli, co dělali o víkendu (tři dny před výsledkem), kdy žalobkyně uvedla, že přítel byl oba dny v práci, měl noční, ona byla doma a spala. Její přítel pak uvedl, že žalobkyně měla narozeniny, které slavili od pátku do neděle v Praze, chodili po známých a kamarádech,

kde přespávali. V práci nebyl. Pokud by mezi žalobkyní a jejím přítelem byl skutečně tvrzený vztah, museli by v zásadě na uvedené odpovídat shodně.

5. Pokud jde o otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí, žalovaná uvádí, že správní orgán I. stupně se posouzením dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval na straně 14 svého rozhodnutí a žalovaná se s jeho závěry ztotožnila. Žalovaná rovněž připomíná, že žalobkyně v průběhu řízení nepředložila žádné relevantní důkazy, které by svědčily o tom, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života.

II. Obsah správního spisu

6. Žalobkyně podala dne 30. 7. 2019 správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. K žádosti žalobkyně doložila čestné prohlášení pana N. T. L., nar. X, státní příslušnost Česká republika, ve kterém uvádí, že s žalobkyní má pevný a vážný vztah. Jsou spolu více než rok a bydlí na adrese X. Dále byla doložena čestná prohlášení matky žalobkyně, otce přítele žalobkyně a dalších přátel, kteří uvádějí, že žalobkyně a její přítel mají mezi sebou vážný vztah a v budoucnu chtějí být spolu.
7. Dne 18. 7. 2019 Policie České republiky správnímu orgánu I. stupně sdělila, že dne 18. 7. 2019 byla provedena pobytová kontrola na adrese X, při které byla zastižena žalobkyně a její přítel.
8. Dne 26. 11. 2019 byl proveden výslech žalobkyně, v němž uvedla, že žádá o pobyt, protože by chtěla zůstat v České republice s přítelem. Na otázku, co chtěla prokázat výslechem, který navrhla, odpověděla: „Z toho důvodu, že já jsem tady s přítelem žila už nějakou dobu a časem my jsme se přiblížili k sobě a vzájemně si dobře rozuměli a tak právě z tohoto důvodu bych nadále chtěla s ním zůstat. Možná že v budoucnosti budeme dále spolu, možná bychom společně mohli založit rodinu.“ Dále uvedla, že by chtěla dokázat, že jsou přítel a přítelkyně, milují se a mají mezi sebou vážný vztah. Na otázku, v čem žadatelka spatřuje trvalost vztahu s partnerem, odpověděla: „Když jsme spolu vedle sebe, tak máme k sobě city, cítíme se vzájemně k sobě. Náš vztah se bude vyvíjet, to by mohlo pokračovat opravdu k vážnému vztahu a mohli bychom plánovat něco spolu do budoucna. Já nevím, jak se k tomu mám vyjádřit. Já mám velkou lásku k němu a on ke mně taky. Hodně se milujeme. To je pro mě velká láska. Protože já myslím, že takhle, že když dva lidi se milují, tak chodí spolu a na nic nemyslí, ale v mém případě máme opravdu vážný vztah a opravdu se milujeme a pro mě je to velká láska. Nezačali jsme spolu chodit dlouho, asi před rokem. Nedá se říct, že je to dlouhá doba. Vzájemně si velmi dobře rozumíme. Jeden stačí vidět a druhý chápe, co ten první chce. Potřebujeme více času, abychom spolu vybudovali společnou cestu a mohli bychom pak založit rodinu. Já nevím, jak to můžu dokázat. Spolu bydlíme v jedné domácnosti, on má práci a já také pracuji na půl úvazku. Kromě doby, když musíme pracovat, tak jsme furt spolu“. Na otázku, z jakého důvodu žalobkyně žádala o azyl, odpověděla: „Jednou já šla s mamkou na Sapu a na Sapě jsme měli schůzku s advokátem a advokát mi poradil, že bych měla jít do azylového zařízení a žádat o azyl. Potom se přítel dozvěděl o tom, nesouhlasil s tím a z toho důvodu on chtěl, abych jela k němu do X. Když já byla v zařízení, tak já nemohla jít ven a byla jsem od přítele daleko, tak on chtěl, abych šla do X“. Dále žalobkyně uvedla, že po skončení zaměstnanecké karty do kontroly policie bydlela v ubytovně v Chebu, odtamtud šla v březnu nebo dubnu 2019

do azylového zařízení asi na 2 nebo 3 týdny a pak se přestěhovala do X za partnerem, kde je od konce dubna 2019. Žalobkyně uvedla několik osobních informací. Mimo jiné uvedla, že se narodila v Hanoji, je svobodná, má střední všeobecné vzdělání. Její matka se jmenuje S. H. A. a bydlí na adrese X tatínek jménem D. T. P. žije v H.. Dále uvedla, že má staršího bratra jménem D. T. T., který žije v X. Dále uvedla, že její přítel zná z její rodiny jen její matku, kterou poznal v době, kdy ji zadržela policie. K svému příteli uvedla, že se narodil poblíž B., asi v K., než se seznámili, žil s rodiči v N. B., je svobodný a má asi střední vzdělání v oboru elektroniky. Žalobkyně uvedla, že jeho matka se jmenuje N., ale neví jak dále a žije v N. B. a otec se jmenuje H., ale také nezná celé jméno a žije v X, přesnou adresu nezná. Uvedla, že se s ním seznámila v Kauflandu v M. B., ale neví přesně kdy. Dále uvedla, že její přítel nemá sourozence. Na otázku, co říkaly rodiny na jejich vztah, žadatelka odpověděla, že proti vztahu neměli žádnou námitku, její matka má jejího přítele ráda a nemá s ním žádný problém. K otázce seznámení žalobkyně uvedla: *„My jsme se seznámili přes aplikaci Tinder. Někdy začátkem roku 2018, před tím, než mi skončila zaměstnanecká karta. Od začátku jsme byli jenom kamarádi. Časem jsme se k sobě přiblížili a vznikl vztah jako teď“*. Žalobkyně uvedla, že aplikace Tinder slouží k hledání partnera a její přítel na ní vystupoval pod přezdívkou „D. T.“ a ona asi pod jménem „D. L.“. Dle žalobkyně oslovila svého přítele jako prvního a osobní setkání navrhli oba. K prvnímu osobnímu setkání uvedla, že proběhlo v lednu 2018 na Václavském náměstí a po seznámení se vídali jednou měsíčně v Praze a v dubnu 2018 spolu začali mít vážný vztah. Žalobkyně uvedla, že její přítel se do M. B. přestěhoval asi v březnu 2019 a do té doby bydlel v N. B.. Pár začali tvořit dne 28. 4. 2018 a po tomto datu se vídali opět jednou měsíčně v Praze, kde přespali buď u kamaráda, nebo v hotelu. Ve společné domácnosti začali žít v dubnu 2019 a žili spolu jen na adrese X. Neví, kdo je vlastníkem bytu, ve kterém žijí, ani zda mají smlouvu o nájmu uzavřenou na dobu určitou nebo neurčitou, ale uvedla, že byt vybíral její přítel. Ke svému zaměstnání uvedla, že pracuje brigádně na tržnici Sapa a měsíčně si vydělá asi 3 až 4 tisíce a také říká o peníze své matce. Dále uvedla, že by chtěla pracovat jako číšnice v restauraci, ale jelikož neumí česky, tak ji nevzali a může pracovat jen v Sapě. Před příchodem do České republiky nepracovala, jen studovala. K zaměstnání přítele uvedla, že pracuje jako technik v továrně Škoda, a to vždy 4 dny a pak má 4 dny volno. Výše jeho příjmu je 18 až 20 tisíc měsíčně. K výdajům na bydlení uvedla, že nájem včetně všech poplatků a internetu je 9 100 Kč, z toho 3 000 Kč platí ona a zbytek její přítel. Na otázku, zda mají společný bankovní účet, odpověděla: *„Ne. Partner má účet u Moneta bank. Já se ho neptám. On mi sdělil kód a přihlášení na ten účet a já to nepoužívám a zapomněla jsem to. Já účet nemám“*. Dále uvedla, že nemají půjčky nebo dluhy a nemají ani společné úspory. Na otázku, jak mají rozdělené domácí práce, odpověděla, že vše doma dělá ona. Dále uvedla, že za poslední dobu kupovali společně do domácnosti nádobí, ale neví, kolik stálo. K plánům s partnerem do budoucna uvedla: *„Můj plán vypadá takhle, já bych chtěla tu zůstat v ČR s přítelem. Založit rodinu. Vybudovat tady zázemí pro svou budoucnost“*. Na otázku, zda byli na společné dovolené, odpověděla, že nikde daleko, když má dovolenou, tak jsou doma nebo jedou do Prahy, ale většinou zůstávají doma. K otázce společně stráveného času uvedla, že zůstávají doma, hrají hry na počítači a koukají na televizi. Na otázku, co dělali o víkendu, v sobotu 23. 11. 2019 a v neděli 24. 11. 2019, odpověděla: *„Přítel byl oba dny v práci, měl noční. Já byla doma a spala jsem“*. Dále uvedla, že ona ani její přítel nemají zdravotní problémy, neužívá antikoncepci a ani není v České republice registrovaná u žádného lékaře.

9. Téhož dne proběhl výslech přítele žalobkyně, který uvedl, že žalobkyně žádá v České republice o pobyt kvůli práci. Na otázku, co chtěli navrženým výsledkem prokázat, odpověděl, že neví. Na otázku, v čem spatřuje trvalost vztahu s žalobkyní a zda může trvalost nějakým způsobem prokázat, odpověděl: „*Spíš se ke mně hodí. Jsem takovej kluk, co hledá holku na dlouhý vztah. Můžeme - fotkama a tak. Do druhého dne od výsledku je přinesu*“. Dále uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky poprvé někdy v roce 2017 kvůli práci a na území České republiky pobývala na základě nějakého pracovního víza. Na otázku, zda je toto vízum stále platné, odpověděl, že myslí, že není, a neví, kdy mohlo skončit, ale uvedl, že žalobkyně hledala nedávno práci někde v X, ale nepřijali ji. Dále uvedl, že jí zaměstnanecká karta byla ukončena asi proto, že si ji neprodloužila, ale moc se o to nezajímá. Na otázku, na základě čeho žalobkyně pobývala v České republice v době podání této žádosti, odpověděl, že to nedokáže říci. Dále uvedl, že myslí, že je s žalobkyní vedeno řízení o správním vyhoštění, jelikož neměla vízum, ale neví, od kdy ho neměla. Na otázku, zda žalobkyně někdy žádala o azyl v České republice, odpověděl, že ví, že byla v azylovém domě v B.. Na otázku, kdy to bylo, jak řízení dopadlo a proč o azyl žádala, odpověděl: „*Byla tam začátkem roku, duben, květen 2019. Byla chvilku v azylu, byla tam 3 týdny a pak šla pryč do B. ke mně. Nevím, zda probíhalo řízení o azyl a jak skončilo. Nevím, proč si o něj žádala. Nevím ani, jestli si žádala*“. Dále uvedl, že se narodil v K., trvalé bydliště má v S., je svobodný, vystudoval střední školu v oboru elektrikář. Jeho matka se jmenuje N. T. N. a bydlí v N. B., ale přesnou adresu neví, a otec se jmenuje N. T. H. a bydlí v M. B. v ulici H.. Sourozence nemá. Dále uvedl, že žalobkyně zná jen jeho otce a poznali se na Vánoce, když k němu šli na večeri. K žalobkyni uvedl, že se narodila v H., je svobodná, studovala 12 let školu ve Vietnamu. Dále uvedl, že její matka se jmenuje N. V. A., neví, kde bydlí a je mu to jedno, ale je to v M. B. a dále uvedl, že se s ní moc „nemusí“. Seznámil se s ní v M. B., ale nevzpomene si, kdy a kde konkrétně to bylo, uvedl, že snad u ní v bytě. K otci žalobkyně uvedl, že neví, jak se jmenuje, ale snad bydlí ve Vietnamu a sourozence žalobkyně nemá. Na otázku seznámení s žalobkyní odpověděl: „*Začátkem roku 2018. Psali jsme si přes seznamku. Po pár měsících (poprvé jsem ji viděl v srpnu roku 2018) jsme se sešli v Praze v nějaké korejské restauraci myslím v Praze 4*“. Dále uvedl, že se jednalo o seznamku Tinder a vystupoval na ní pod jménem N. T. L. a žalobkyně jako D. M. L.. On oslovil žalobkyni jako první a osobní setkání navrhli oba. Dále uvedl, že od začátku roku 2018 do srpna 2018 si psali přes seznamku, pak přes Facebook, Instagram a Messenger a od prvního setkání se vídali jednou až dvakrát do měsíce, a to buď v P., nebo v M. B.. Na otázku, zda byl za žalobkyní někdy v CH., odpověděl, že ne, protože nechtěl a v Praze je to lepší. Na závěr protokolu však uvedl, že někdy za žalobkyní jezdil i do CH., avšak málokdy. Na otázku, kdy začali tvořit pár, odpověděl: „*Cítili jsme se jako kámoši, ne jako kluk a holka. Začátkem roku 2019 jsme začali spolu spát*“. Dále uvedl, že od srpna 2018 do počátku roku 2019 bydlel v ulici X a žalobkyně v CH.. Na uvedené adrese bydlí asi od května 2018 a žalobkyně s ním začala žít ve společné domácnosti asi v květnu nebo červnu 2019. Na otázku, zda mají smlouvu o nájmu uzavřenou na dobu určitou, nebo neurčitou, odpověděl, že pokud budou platit nájem, tak je tam nechají. Byt vybíral on. K zaměstnání žalobkyně uvedl, že zaměstnaná není, má jen brigády, a to jako číšnice v Praze, ve dvou nebo třech podnicích, ale neví přesně, kde v Praze pracuje. Dále uvedl, že si žalobkyně vydělá asi 600 - 1200 Kč za den. Na otázku, zda žalobkyně před příchodem pracovala nebo studovala, odpověděl: „*Pracovala - říkala, že hodně věcí, hodně práce. Nevím, moc jsem neposlouchal, co říkala*“. Ke svému zaměstnání uvedl, že pracuje ve Š. A. jako údržbář - elektrikář, pracuje vždy 4 dny a 4 dny má volno a výše jeho příjmu je 23 až 25 tisíc Kč měsíčně. Na otázku,

jaké jsou náklady za bydlení, uvedl, že za bydlení platí 9 100 Kč, z toho 6 000 Kč platí on sám, a když má žalobkyně peníze, tak to doplatí. Dále platí internet, a to 500 - 600 Kč měsíčně. S žalobkyní nemají žádné půjčky ani dluhy, nemají společné úspory ani společný bankovní účet. Přítel žalobkyně má bankovní účet u Moneta bank a může k němu jen on a žalobkyně bankovní účet nemá. Na otázku, jak mají rozdělené domácí práce, odpověděl: „*Přítelkyně nesnáší vyhazovat odpadky, tak to dělám já. Vše ostatní dělá přítelkyně*“. K otázce, zda s žalobkyní kupovali za poslední dobu něco společně do domácnosti, uvedl: „*Televizi. Skříně. Mikrovlnku. Lednici. Doložit to nemůžu. Papíry si neschovávám. Platil jsem to já hotově*“. Dále uvedl, že s žalobkyní ještě nebyli na žádné společné dovolené, a na závěr protokolu k této otázce dodal: „*Spíše Praha - zábava a tak*“. Dále uvedl, že s žalobkyní tráví volný čas tak, že hrají hry na počítači. Na otázku, jaké mají plány do budoucna, odpověděl: „*Nejdřív chceme udělat tyhle papíry a pak se uvidí*“. Následně k této otázce ještě dodal: „*Možná svatba časem*“. Na otázku, co dělali o víkendu, v sobotu 23. 11. 2019 a 24. 11. 2019, odpověděl: „*Měla narozenky a slavili jsme je od pátku do neděle v Praze. Chodili jsme v Praze po známých a kámoších, tam jsme také přespávali a tak*“. Dále uvedl, že v uvedený víkend v práci nebyl. Uvedl, že on ani žalobkyně nemají zdravotní problémy, jen žalobkyně mívá vyrážku po dešti. Dále uvedl, že žalobkyně užívá antikoncepci, ale neví jakou, a je registrovaná v České republice u nějaké vietnamské lékařky v Sapě v Praze, kam chodí na kontroly asi dvakrát za rok.

10. Správní orgán I. stupně vydal dne 27. 1. 2020 rozhodnutí, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a citovaného zákona. V odůvodnění uvedl, že z předložených dokladů a ze sepsaných protokolů o výsledku žalobkyně a jejího přítele vyplývá, že jmenovaní spolu sice žijí ve stejném bytě, avšak jejich vztah nelze v žádném případě pokládat za vztah trvalý. Společný pobyt jmenovaných na jedné adrese ještě nutně neznamená, že se v jejich případě jedná o trvalý partnerský vztah, který není manželstvím. Ze sepsaných protokolů a předložených dokladů nevyplynulo ani to, že by měli společné závazky, konkrétní plány do budoucna, investovali do majetku, aby bylo možno jejich soužití odlišit od pouhého „*chození*“ a bydlení v jednom domě. V sepsaných protokolech se nacházela řada rozporů, které správní orgán považuje za zcela zásadní, a dále vyplynulo, že žalobkyně a její přítel o sobě navzájem neznají celou řadu informací, kterou by partneři měli znát, zvláště pokud v doložených prohlášeních uvádějí, že jejich vztah trvá již déle než rok. Správní orgán I. stupně též posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a dospěl k závěru, že zásah nebude nepřiměřený.
11. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění uvedla, že souhlasí se správním orgánem I. stupně, že žalobkyni na základě předložených dokladů a provedených výsledků nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle §15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z předložených soukromých fotografií nelze učinit závěr, že se jedná o trvalý partnerský vztah, a z čestných prohlášení a následných výsledků vyplynuly neshody. Sice bylo prokázáno, že žalobkyně a její přítel byli při pobytové kontrole zastiženi, ale ani tato skutečnost nepotvrzuje, že by byla splněna podmínka tvrzeného vztahu. K tomuto závěru dospěla žalovaná na základě provedených výsledků. Z provedených výsledků jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně a její přítel obecné a dobře naučitelné otázky zodpověděli shodně,

ovšem v odpovědích na konkrétní otázky byly zásadní rozpory jasné patrné, včetně rozdílně uvedených okolností prvního setkání, kde se následně vídali, kdy začali mít vážný vztah, od kdy žijí ve společné domácnosti. Na otázky ohledně rodinných příslušníků taktéž odpovídali rozdílně, neboť přítel žalobkyně ani nevěděl, že žalobkyně má bratra. Zásadní rozpor shledává žalovaná v tom, že žalobkyně a její přítel rozdílně uvedli, co dělali o víkendu, což bylo tři dny před výsledkem, kdy žalobkyně uvedla, že přítel byl oba dny v práci, měl noční, ona byla doma a spala. On naopak uvedl, že žalobkyně měla narozeniny, které slavili od pátku do neděle v Praze, chodili po známých a kamarádech, kde přespávali. V práci nebyl. Žalovaná podotýká, že pokud by mezi žalobkyní a jejím přítelem byl skutečně tvrzený vztah, museli by v zásadě na uvedené odpovídat shodně.

12. Pokud jde o otázku přiměřenosti, správní orgán I. stupně se dle žalované posouzením dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval na straně 14 svého rozhodnutí a žalovaná se s jeho závěry ztotožnila. Žalovaná rovněž připomíná, že žalobkyně v průběhu řízení nepředložila žádné relevantní důkazy, které by svědčily o tom, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života.

III. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas v intencích § 51 s. ř. s.
14. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
15. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
16. Judikatura se výkladem pojmu „trvalý partnerský vztah“ zabývala opakovaně. V rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Při aplikaci tohoto neurčitého právního pojmu je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti každého případu a není možné konstruovat jednotnou šablonu, kterou by bylo možné aplikovat na každý případ tvrzení o cizinci, který má být považován za rodinného příslušníka občana EU. Lze však konstatovat, že tento pojem zahrnuje v sobě dvě dílčí kritéria, která musí být u posuzovaného vztahu současně existovat, aby byla naplněna první podmínka složené skutkové podstaty v § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona. Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času*

vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat.

17. V projednávané věci založily správní orgány svá rozhodnutí na tom, že žalobkyně neprokázala existenci trvalého vztahu, přičemž klíčem k tomuto závěru byly podstatné rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího přítele. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Ve výpovědích žalobkyně a jejího přítele se skutečně objevují podstatné rozpory, které zpochybňují jejich tvrzení o existenci vážného vztahu. Rozpory začínají již u popisu samotného seznámení, jelikož oba partneři se neshodli ani na tom, kdo koho oslovil. Rovněž místo prvního setkání udávají každý jiné. Přitom právě seznámení a první schůzka patří z obecné lidské zkušenosti k zážitkům, které si partneři pamatují i po desítkách let. Pro úplnost soud dodává, že v otázce klíčových okamžiků jejich vztahu se ve výpovědích objevily i další rozpory, na které správní orgán I. stupně poukazuje, nicméně ty jsou dle názoru soudu vysvětlitelné běžným omylem (např. otázka, zda spolu začali bydlet v březnu či dubnu roku 2019).
18. Další rozpory se objevují v těch částech výpovědí, které se týkají rodinného zázemí žalobkyně a jejího přítele. Předně přítel žalobkyně uvedl nesprávné jméno její matky a oba partneři uvedli zcela rozdílné údaje o seznámení žalobkyně s otcem jejího přítele. Žalobkyně uvedla, že neví, kde otec jejího přítele bydlí, přestože dle výpovědi jejího přítele u něj doma byli na večeri. Jak správní orgán I. stupně navíc správně upozornil, matka žalobkyně a otec jejího přítele žili ve stejné ulici v M. B., otec přítele žalobkyně navíc provozuje bazar ve vedlejším vchodu bytového domu, ve kterém žalobkyně se svým přítelem bydlí. Za této situace soud pokládá rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího přítele za závažné a dodává, že rozhodně nesvědčí o věrohodnosti tvrzení žalobkyně. Rovněž je s podivem, že přítel žalobkyně uvedl, že žalobkyně nemá sourozence, přestože ta má bratra – takto základní informaci o rodině partnera by u trvalých vztahů jistě nebylo nepřiměřené očekávat.
19. Zcela zásadní indicií svědčící o nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně jsou pak odpovědi na otázku správního orgánu I. stupně, co žalobkyně a její přítel dělali předcházející víkend (tedy 2-3 dny před výsledkem). Zatímco žalobkyně uvedla, že spala a její přítel byl v práci, on uvedl, že v práci nebyl a celý víkend slavili narozeniny žalobkyně v Praze. Tento zásadní rozpor (o který se opíraly správní orgány ve svých rozhodnutích) nebyl ani v žalobě nijak vysvětlen.
20. Soud proto shrnuje, že rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího přítele jsou natolik zásadní, že jejich tvrzení nelze pokládat za věrohodná. Z toho důvodu souhlasí soud se správním orgánem, že žalobkyně prokázala pouze to, že se svým přítelem bydlela v době konání pobytové kontroly, ale rozhodně nikoli to, že by spolu měli trvalý partnerský vztah. Správní orgány tedy nijak nepochybily, pokud dospěly k závěru, že zjištěný skutkový stav neprokazuje existenci trvalého partnerského vztahu mezi žalobkyní a jejím přítelem. Navíc z předložených dokladů a provedených výsledků nevyplývá, že by žalobkyně a její přítel měli společné závazky, konkrétní plány do budoucna, anebo investovali do společného majetku (v této otázce jsou ve výpovědích partnerů rovněž rozpory, jaký majetek do domácnosti pořizovali), což je významným indikátorem

trvalého, pevného a vážného vztahu. K tomu lze uvést, že na otázku ohledně plánů do budoucna odpovídal přítel žalobkyně velmi nejistě a neurčitě a otázku svatby zmínil pouze jako možnou eventualitu v blíže neurčené budoucnosti. Jiné plány neuvedl vůbec.

21. Pokud jde o otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí, pak soud konstatuje, že správní orgány se touto otázkou zabývaly a správně poukázaly na to, že žalobkyně žádný důvod, který by svědčil pro nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neuvedla. Správní orgán I. stupně tedy vyšel ze skutečností zjištěných v průběhu řízení a uvedl, že žalobkyně má na území České republiky sice svou matku, avšak ta zde pobývá nejméně od roku 2010, tedy již 7 let předtím, než žalobkyně poprvé vstoupila na území České republiky. Otec žalobkyně se nachází v jejím domovském státě a bratr žije v Polské republice. Na území České republiky nemá žalobkyně ani zaměstnání, pracuje pouze brigádně, jelikož neumí český jazyk a je pro ni těžké sehnat si práci. Zamítnutím její žádosti nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého nebo rodinného života. S tímto odůvodněním žalobkyně v podané žalobě nijak nepolemizuje a neuvádí, z jakého důvodu by napadené rozhodnutí mělo být nepřiměřeným.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. října 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu